

[Funck Jensen.]

meget mindre, som vor henstilling om at gøre små indtægter, f. eks. indtil 5 000 kr., helt skattefri, ikke er fulgt.

Til den af socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre afgivne betænkning vil jeg gerne fremsætte nogle bemærkninger punkt for punkt, sådan som betænkningen fremtræder.

Til punkt 1. Marshallpengene. Vi har i retsforbundet ikke noget imod, at der overføres et væsentligt beløb af Marshallpengene fra gavekontoen til reguleringskontoen. Derimod vil vi, når lovforslag herom kommer til behandling, ikke kunne tiltræde, at 200 mill. kr. anvendes til investeringer.

Til punkt 2. Optagelse af statslån. Vi er imod, at der optages statslån. Nogen særlig pengebinding kan vi iøvrigt ikke se der sker, når man, samtidig med at disse lån optages, vil udpumpe 200 mill. kr. af Marshallpengene til investeringer i landbrug, håndværk og industri.

Til punkt 3. Rabatordningerne. Vi betragter det som et fremskridt, at rabatordningerne for kød, flæsk, smør, margarine og tekstilvarer ophører, og at ca. 50 mill. kr. af den herved opnåede besparelse anvendes til nedsættelse af indkomstskatten til den fælleskommunale udligningsfond. Men endnu mangler tilskuddene til brød, mælk og sukker at blive bragt ud af verden.

Vi er indforstået med, at 11 mill. kr. af besparelsen anvendes til skadesløsholdelse af alders- og invaliderentemodtagere og kronisk syge. Men vi er — med et mildt udtryk — i høj grad betænkelige overfor den bebudede lovgivning om børnetilskud. Det er en lovgivning, der — som så megen anden velment lovgivning — skridt for skridt tager ansvaret fra folk. Den slags lovgivning begynder gerne temmelig beskedent, men den har en tilbøjelighed til at vokse og blive en katebald i en overbudspolitik, som demokratiet ikke er tjent med. Vi havde fra retsforbundets side foretrukket større skattelettelser både i direkte og indirekte skatter, så at folk i højere grad kunne beholde deres egne penge og leve deres liv på eget ansvar.

Som en særlig og effektiv hjælp til de små indtægter og de børnerige familier havde retsforbundet ønsket nedsættelse eller fuldstændig ophævelse af tolden på manufakturvarer og andre varer, der indgår i det daglige forbrug. Alene tolden på manufakturvarer giver statskassen omkring 50 mill. kr. om året, og den betyder utvivlsomt en mindst lige så stor beskyttelse for den hjemlige industri. Her er altså tale om en af staten

skabt varefordyrelse på 100 mill. kr. om året eller mere, som navnlig rammer de dårligst stillede i samfundet.

Vi synes ikke, at staten spiller ærligt spil, når den som barmhjertig samaritan nu vil give børnetilskud, samtidig med at den opretholder en toldlovgivning, der væsentligt fordyrer just en af de vigtige varer, som folk skal købe for deres børnetilskud.

Til punkt 4. Forhøjelse af statsbanernes og postvæsenets takster. Retsforbundets syn på statsvirksomhederne er, at de bør hvile i sig selv, altså hverken give overskud eller underskud.

Ud fra denne betragtning ser vi ingen rimelig grund til at forhøje postvæsenets takster med 10 mill. kr.

Hvad statsbanerne angår, mener vi, at balance mellem indtægter og udgifter i første række bør søges gennem rationalisering, d. v. s. besparelser og takstforhøjelser på de områder, hvor taksterne og de med befordringen forbundne udgifter står i åbenbart misforhold til hinanden. Kan der ikke ved besparelser og takstforhøjelser på disse områder opnås balance, kan en almindelig takstforhøjelse både for person- og godsbefordring blive nødvendig, men det måtte da være en ufravigelig forudsætning, at skatterne blev lettet med det beløb, som underskuddet blev nedbragt med. Noget sådant synes ikke tilstræbt i den mellem de fire partier sluttede aftale om at forhøje statsbanernes takster med 30 mill. kr. foruden de 10 mill. kr.s forhøjelse af posttaksterne. Disse ialt 40 mill. kr. er vel nærmest tænkt som compensation for den forhøjelse af de indirekte skatter, som regeringen ikke fik.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på forbrugsafgifterne udover at sige, at vi kan tilslutte os nedsættelserne, men vi er imod, at de ikke opvejes af besparelser på statsbudgettet.

Og så kommer jeg til det sidste punkt i flertalsbetænkningen, i henhold til hvilket der skal nedsættes et udvalg med den opgave at undersøge mulighederne for besparelser i statshusholdningen. Ja, det var jo, hvad retsforbundet indbød partierne til allerede den 30. september 1949, altså lige forud for denne rigsdagssamlings begyndelse, så ligefrem imponeret kan vi naturligvis ikke være af, at de fire partier nu, et halvt år efter, tager tanken op. I grunden er det ikke blot et halvt år siden, men snart 2½ år siden, retsforbundet — dengang ene af alle partier — i december 1947 første gang her i tinget rejste spørgsmålet om skattetestop,